

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1. Juni 1897.

46de Aargang.

Kristi Opstandelse.

I April Maaned, i Paasketiden, for omtrent 1864 Aar tilbage, foregik der i Judæa bejnderlige Begivenheder — Begivenheder, som have sat deres Stempel paa den ganste Verden. Jøderne ventede paa Befrielse fra den romerske Tyrde, der trykkede dem haardt; de havde lyttet til Profetens Røst i Orkenen, men den forstummede, da Johannes blev et Blyt for den styrende Magts Havn-gjerrighed; de vare Vidner til, at En kom frem med et for Tiden bejnderligt Budskab og dog i Overensstemmelse med Tidens Krav; men skjønt det var i Harmoni med deres Forhaabninger om Befrielsen, var det dog bejnderligt, fordi det bekyldte dem, som haabede til Herren om Befrielse, for at være vantro. De saa ham, som gjorde Krav paa at være Guds Søn; men hans Optraeden stemmede ikke overens med deres Ideer om den kommende Messias; de virkede for at modbevise hans Paastand, og paa deres Forlangende blev han korsfæstet. Denne i Verdens Tragedier afgjørende Akt, som fandt Sted i hint fjerne Foraar, er et for Verden uomstøbeligt Be-

vis paa Sandheden af de Ord: „Guds Beje ere ikke Menneskenes Beje“; thi hans Beje føre altid til Maalet. Just de Midler, som Jøderne brugte for at modbevise Jesu Krav paa at være Messias, Guds Søn, sendt for at forløse Verden, bleve ved Guds Forsyn Midlerne til, at han blev det, de søgte at forhindre: En Frelser og Forløser for Menneskeslægten.

Det var ikke ved Døden alene, at han udførte dette. Der forestod en anden vigtig Begivenhed, nemlig hans Aands Gjenforening med og Opvækkelsen af det fortrængte Legeme, hvori han havde vandret paa Jorden. Deri bestod hans Triumf som Messias — Befrielsen fra Gravens Baand og Dødens Magt. Andre havde tiljorn lidt Døden for Saliggjorelsens Bært; men han var den, som skulde bringe Forløsning for de Døde, og fra den Tid har der været en stadig, uimodstaaelig Fremgang i den Uddeling, som han indførte — udstrakt Kundskab om den opstandne Jesus, hvis Opstandelse var Eksemplet for og Døren til alle Menneskers Opstandelse.

Ved Korsfættelsen blev deres Haab, som havde fulgt den ydmyge, skjønt overordentlig begavede Nazaraer, næsten tilintetgjort. Hans Død sænkede dem i den dybeste Sorg og Haabløshed, saa dyb, at ingen ny Profet kunde opløste den. En Ting og kun een Ting kunde oprejse deres faldne Haab — Borttagelsen af deres Skuffelse og Gjenigibelsen af den himmelske Glæde, som de tilforn havde følt ved at stue deres antagne Messias. Der var kun eet Mittel, hvorved Kristendommen kunde blive bevaret blandt Menneskene, og det bestod i, at han paa ny maatte leve i Kjødet. Intet mindre end dette kunde grundfæste Disciplenes Tro paa ham og bevæge dem til at fortsætte med den Erklæring, at han var den forjættede Messias. Alt, hvad der i Forfrænkelfgheden kunde gøres, var gjort, og det fordrede Udødeligheds Triumf at proklamere for Verden, at Forløseren havde været paa Jorden; derfor opstod Jesus, og hans legemlige Opstandelse er Hovedbegivenheden i Kristendommens Historie. Den ophøjede Disciplenes Tro og Glæde over Alt, hvad de tilforn havde kjendt, og den blev Hovedsummen og Centralpunktet i deres fremtidige Vidnesbyrd.

Med hvilket Legeme opstod han? Apostlene saa, at han blev korsfættet, saa, at han var opstanden fra de Døde, og de samtalede med ham af og til i Løbet af en Maaned eller mere; mange Andre samtalede ligeledes med ham i den Tid. Der kunde ingen Tvivl være om, at det var ham. Det var ham selv; han havde det samme Legeme, som blev naglet til Korset — Legemet af Kjød og Ben, der blev gennemstuffed af Spydet; men den udødelige Aand havde taget det spildte Blods Plads. Med hvilket Legeme opstaa de Døde? Med det samme Legeme af Kjød og Ben,

som de bejad her paa Jorden. Jesus er Monsteret; der er ingen anden Vej end den, han fulgte; Alle skulle opstaa paa samme Maade, Aanden maa blive gjenforenet med det kjødelige Tabernakel, naar det kaldes frem af Graven. Maaden, hvorpaa han opstod, er den eneste Maade, hvorpaa de Døde komme frem af Gravene; Alle skulle komme frem paa samme Maade og opstaa lige saa sikkert, som han er opstanden, og hans Opstandelse har flere uomstødelige Beviser end noget andet historisk Faktum.

Hans Opstandelse er bevidnet af hans Disciple saa vel som ved alle efterfølgende Kjendsgjerninger i den kristelige Historie. Ikke alene paa det østlige, men ogsaa paa det vestlige Kontinent har han efterladt sine Vidnesbyrd. Paa samme Tid, som de store Begivenheder fandt Sted i Judæa, forefaldt der ikke mindre vigtige Begivenheder paa den vestlige Halvkugle. Paa samme Tid, som han gienemgik sine Lidelser paa Korset, bleve Guds Straffedomme udgydte over de Ugudelige paa den vestlige Halvkugle; Jorden krympede sig, Bjer blev begravede, Dale ødelagte og Bjerge sønderrevne, men de Retfærdige undkom og bleve samlede i Overslødighedens Land. Der hørte de den himmelske Røst erklære: „Se min elstelige Søn, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; hører ham!“ Folket saa ham, og Historieforfatteren siger videre:

„Og det skete, da de forstode Røsten, at de kastede deres Djne op igjen mod Himmelen; og se, de saa en Mand nedstige fra Himmelen; han var klædt i en hvid Kjortel, og han kom ned og stod midt iblandt dem; og hele Mængdens Djne vare vendte mod ham, og de vovede ikke at aabne deres Mund, den Eine til den Anden, og de vidste ikke, hvad det

havde at betyde, thi de tænkte, at det var en Engel, som viste sig for dem.

Dg det skete, at han udstrakte sin Haand og talede til Folket, sigende:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidne, at han skulde komme til Verden;

Dg se, jeg er Verdens Lys og Liv, og jeg har druffet den bitre Kalk, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at paatage mig Verdens Synder, hvorved jeg har lidt alle Ting efter Faderens Vilje fra Begyndelsen.

Dg da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at hele Mængden faldt til Jorden; thi de erindrede, at det var profeteret iblandt dem, at Kristus skulde vise sig for dem efter sin Himmelfart.

Dg det skete, at Herren talte til dem, sigende: Staa op og kommer frem til mig, saa at I kunne stille Ederes Hænder i min Side, og ligeledes føle Naglegabene i mine Hænder og i mine Fødder, saa at I kunne vide, at jeg er Israels Gud og hele Jordens Gud og er bleven ihjelslagen for Verdens Synder.

Dg det skete, at Mængden gik hen og stak Hænderne i hans Side og sølte Arrene af Naglerne i hans Hænder og i hans Fødder; og dette gjorde de, den Ene efter den Anden, indtil de Alle vare gaaede frem og havde set med deres Øjne og sølt med deres Hænder og nu vidste med Visshed og vidne, at det var ham, om hvem der var skrevet ved Profeterne, at han skulde komme.

Dg da de Alle vare gaaede frem og havde selv set, da raabte de med een Stemme, sigende: Hosianna! velsignet være den allerhøjeste Guds Navn! Dg de faldt ned for Jesu Fødder og tilbade ham". (Morm. Bog, 3. Nephi, 11.)

Dette var Jesus, som blev ihjelslaaet i Jerusalem, den, om hvem Di-

sciplene i Jerusalem vidne, at han var opstanden fra de Døde. Mormons Bog, hvorra Ovenstaaende er citeret, er et Vidne i dette Land om den opstandne Forløser, den gjenoprejste Kristus; hans Opstandelse er Historiens Hovedbegivenhed, Vidnesbyrds Hovedsum. Guds egen Røst saa vel som Engles Røst have i vore Dage erklæret for Mænd i Rjødet, at Mormons Bog er Sandhed. Den er en Beretning om Jesu sejrige Opstandelse.

Foruden Englenes Bekræftelse om Sandheden af den gamle Beretning, som findes i Bibelen og Mormons Bog, have vi Kristi personlige Aabenbarelse i vore Dage. Han viste sig for en ung Mand, Joseph Smith. Senere viste han sig i det Tempel, som blev bygget til hans Navn. Følgende er en lige saa troværdig Beretning om en af hans Aabenbarelser som nogen, der findes:

„Vi, Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon, vare henrykte i Manden den 16. Februar 1832. Ved Mandens Kraft bleve vore Øjne opladte og vor Forstand opløst, saa at vi kunde se og forstaa, hvad der hører Gud til; de Ting, der vare fra Begyndelsen, for Verden blev til, der bleve bestikkede af Faderen ved hans enbaarne Søn, som var i Faderens Skjød fra Begyndelsen, om hvem vi vidne, og det Vidnesbyrd, vi bære, er Jesu Kristi Evangeliums Fylde, hvilken er Sønnen, som vi saa, og med hvem vi talede i det himmelske Syn.“

I det ny Testamente, saa vel som i de andre nævnte Bøger, findes ikke alene Beretninger om hans første Komme, men ogsaa Forjættelser om hans fremtidige Aabenbarelse, naar han tilfids, ved at fremvise Vunderne i sine Hænder og i sin Side, skal overbevise Jøderne om, at han er den, som døde

paa Golgatha. Men for Folket i vore Dage saa vel som for alle Slægter, der have levet i de sidste 1800 Aar, ere de efterladte Vidnesbyrd om Kristi Opstandelse uomstødelige, naar de overvejes fornuftigt og omhyggeligt. I denne Tidernes Fylde's Husholdning ville alle disse Vidnesbyrd blive samlede

under Et for at bebude Kristi andet Komme, og paa denne Tid, da hans Opstandelse højtideligholdes, saa vel som til alle Tider burde der være stor Glæde over, at Gud har givet sine Børn et Vidnesbyrd om Jesu Opstandelse og derved borttaget Dødens Frygt.

(Des. News.)

Kun een Daab.

En ejendommelig Ordinance blev den 10. Februar udført i St. Peters Kirken i Ipswich. Hr. A. J. Palmer, en Søndagskolelærer, blev offentlig døbt med Begravelsens Daab. En saadan Begivenhed er i Mand's Minde ikke indtruffen i den engelske Kirke i Ipswich, og den blev selvfølgelig imødeset med megen Interesse af dem, som vidste, at den skulde finde Sted. Først blev en stor Døbefont eller, hvad Nogle ville kalde det, et Badekar berebt, og inden Tjenesten begyndte, saa man Kirkens Embedsmænd fylde lunkent Vand i Karret med Spande. Manden, for hvis Skyld dette skete, blev klædt i vandtætte Klæder, en Salme blev afjungen af et Sangkor, klædt i Messeskjorter, og Vikarieren, Pastor James Outram, oplæste Døbeformularen, hvorefter han fuldstændigt begravede Manden i Vandet. Dryppende stod han op af den vaade Grav, blev tegnet med Korsets Tegn og fik derpaa Tilladelse til at fjerne sig for at skifte Klæder. Da denne Ceremoni var tilende, bleve nogle Salmer affungne, og Vikarieren holdt en Tale. Han sagde blandt Andet, at han tilfulde troede, at da Jesus bød sine Disciple at gaa ud og døbe alle Folk, mente han ikke alene ved Begravelse i Vandet, men ogsaa ved Bestænkelse og Paagjørdning, at han havde

viist dem, at de kunde bruge hvilken som helst Daabsmaade, naar de blot udførte den i den rette Betydning. Eftersom en saadan Daab er sjælden — i Virkeligheden enestaaende i Ipswich —, vilde en nærmere Forklaring være interessant for Offentligheden, og for at opnaa en saadan besøgte en Bladkorrespondent til »Evening Herald« Vikarieren i St. Peters Kirken den næste Dag, hvor følgende Samtale fandt Sted:

„En saadan Daab er nderst sjælden; hvad betragter De som Aarsagen til, at den ikke oftere finder Sted?“

„De ved,“ svarede Hr. Outram, „at meget saa Boksne blive døbt i den engelske Kirke; næsten alle dens Medlemmer blive døbt som Børn.“

„Men De neddykke jo ikke Børnene?“

„Nej, Forældrene tillade det ikke; vi vilde neddykke dem, dersom de tillode det, men de foretrakke Bestænkelse.“

„Jeg formoder, at Hr. Palmer ønskede at blive døbt med Begravelsens Daab?“

„Ja, han ønskede at blive begravet i Vandet.“

„Han er altsaa endnu ikke bekræftet som Medlem?“

„Nej, Bekræftelsen kommer senere; den følger Daaben. Jeg døbt en Boksen

for 3—4 Maaneder siden, og et andet Tilfælde vil indtræffe om nogle Uger."

"Begravelsens Daab er altsaa stadfæstet?"

"Ja, i Kirkebogen, og saa vidt jeg forstaar den græske og jhriste Version, skete Daaben oprindeligt ved Reddhyppelse; men vi ere villige til at udføre den paa hvilken som helst gangbar Maade." (Ipswich Evening Herald.)

Vi indrømme ikke, som Hr. Outram gjør, at der ved Jesu Ord til hans Disciple: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk og døber dem“ menes Reddhyppelse, Bestænkning eller Paaghyndning, ligegyldigt hvilket, naar det blot bliver udført i den rette Betydning. Outrams egne Ord fremsætte Grunde for, at han ikke selv tror, hvad han lærer og udfører. Han erklærer, „at saa vidt han forstaar den græske og jhriste Version, foregik Daaben oprindeligt ved Reddhyppelse“. Derjom dette er rigtigt, hvad Ret har da Noget til at afvige fra denne Daabsmaade? Den Paastand: „At Jesus havde vist sine Disciple, at de kunde bruge hvilken som helst Maade, blot de udførte den i den rette Betydning“, er efter vor Dommekraft ikke stadfæstet i hans Ord. Hvorledes kan Ordinanansen udføres i „den rette Betydning“, naar man afviger fra den oprindelige Maade og erstatter denne med Noget, som er helt forskjelligt fra den?

Reddhyppelsens Daab, som blev brugt af Jesus og hans Disciple, var et Symbol paa Jesu Begravelse og Opstandelse. Paulus siger: „Bide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Kristus Jesus, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, lige som Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi derjom vi ere blevne forenede med ham ved Lig-

hed med hans Død, da skulle vi ogsaa være i Lighed med hans Opstandelse.“ (Rom. 6, 3.—5.)

En Daab, som ikke sker ved Begravelse i Vandet, kan ikke være, hvad Ordinanansen bestemmer, at den skal være: Et Symbol paa Jesu Begravelse og Opstandelse, og Ordinanansen bliver derfor ikke udført i „den rette Betydning“. Derjom det er Ret at forandre een Ordinance, som Jesus har paabudt, uden ved guddommelig Befaling, er det da ikke lige saa rigtigt at forandre dem alle? Jesus erklærer paa det Bestemteste: „Uden Noget bliver sødt af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige“. (Joh. 3, 5.) Hvorledes kan et Menneſte blive „født af Vand“ uden først at blive nedfænket i og omgivet eller omsluttet af Vandet?

Derjom det kan bevises, at et Menneſte kan indgaa i Guds Rige uden Daab, da kan det ogsaa bevises, at det kan indgaa i Guds Rige uden Tro paa Jesus. Kan den ene af Jesu bestemte Befalinger til Menneſkene forbigaaſ, kan den anden ogsaa. De, som lære Bestænkelsens Daab, kunne paastaa, at en Forandring i Maaden ophæver den ikke og tilfødsætter heller ikke den Befaling, at alle Menneſter skulle døbes. Men en Bestænkelse er ikke en Daab. Endskjønt den kaldes en Daab, er den en hel anden og forskjellig Ordinance.

Ordet Daab stammer fra det græske »baptizo«, eller »bapto« og betyder dyppe, nedfænke eller omslutte. Klassiske Skribenter som »Polybius, Strabo« og »Dion Cassius«, der levede før eller samtidig med Jesus, bruge Ordet i den Betydning, og det er rimeligt at antage, at det er den Betydning, der tillægges det i det nye Testamente. Ikke alene tillægges de mest fremragende Bibliografer og Sproggraafere, ældre saa vel som nyere, Ordet den ovennævnte Be-

tydning; men mange af de tidligere „Kirkefædre“, Historiefriivere og Kommentarer berette, at Neddhyppelsens Daab blev oprindeligt brugt i de kristne Kirker.

Wosheim siger i sin »Ecclesiastical History« (1. Bd., Side 129): „Daabsordinansen blev i dette (det første) Aarhundrede udført særskilt fra de offentlige Møder, paa Steder, der vare stikede og bestemte dertil, og den blev udført ved at nedsænke hele Personen i Døbefonten“. Videre (Side 211) siger han: „De, som bleve døbt (i det andet Aarhundrede), bleve nedsladte under Vandet og indlemmede i Kristi Kirke ved en æresfuld Baafaldelse af Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, i Overensstemmelse med Jesu udtrykkelige Befaling“.

Martin Luther siger: „Udtrykket Daab er et græsk Ord og kan oversættes med „dyppe“, som naar vi nedsænke Noget i Vandet, indtil det er helt dækket med Vand. Jeg kunde ønske, at de, som blive døbt, skulde fuldstændigt nedsænkes i Vandet for at svare til Ordets og Ordinansens Betydning; ikke fordi jeg betragter det som nødvendigt, men det vilde være et smukt Billede paa en saa smuk og fuldkommen Ting og saaledes, som den utvivlsomt blev indstiftet af Kristus“.

Calvin siger: „Ordet døbe betyder neddyppe, og Neddhyppelsen blev oprindeligt brugt i Kirken“.

Bosuet, en berømt fransk Biskop, siger: „Vi ere i Stand til at godtgjøre, ved Kirkeforhandlinger og gamle Skikke, at i 1300 Aar efter Kristus blev Daaben overalt i Kirken saavidt muligt udført paa denne Maade (ved Neddhyppelse)“.

Schaff, en fremragende schweizisk Teolog, siger: „Med Hensyn til Daabsordinansens ydre Form var Neddhyppelse og ikke Bestænkelse ubestrideligt den oprindelige normale Form . . . først mod Slutningen af det 13de Aarhundrede blev Bestækelsen almindelig og Neddhyppelsen en Undtagelse.“

Baxter, den store Nonkonformist, siger: „Vi tilstaa, at Daaben dengang (oprindeligt) blev udført ved at skylle hele Legemet. Skjønt vi betragte det som lovmæssigt at affasse Neddhyppelsesmaaden og have tilladt os at bruge mindre Vand, mene vi dog ikke at forandre dens Brug eller Betydning“.

John Wesley siger: „Begravne med ham“ hentyder til den gamle Skik at døbe med Nedsækelse“.

Jeremy Taylor, en lærd Biskop, skriver: Det var ikke Skik i de gamle Kirker at døbe med Bestækelse, men med Neddhyppelse i Overensstemmelse med Betydningen af Jesu Ord og Eksempel“.

Robinson, den store Filolog og Bibelforsker, siger: „De indfødte Grækere maa forstaa deres eget Sprog bedre end Fremmede, og de have altid forstaaet Ordet Daab som neddyppe; derfor, lige fra den Tid, de annammede Kristendommen indtil vore Dage, have de brugt og bruge fremdeles Neddhyppelsens Daab“.

Chaias' Ord: „De have overtraadt Love, forventet Skikke, gjort den evige Pagt til Intet“, passe meget godt paa de moderne Religionslærere, som lære saadanne Bud, der ere Menneskebud, og som lære for Betaling og „spaa for Penge“. — (Mill. Star).

At fornægte Gud er fornøftstridigt.

Forstjellen mellem En, som ikke tror paa Gud, og En, som tror paa Gud, er i Korthed denne: Den Første paa-
staar, at Naturen er den højeste Magt i Universet, medens den Sidste paa-
staar, at Naturen selv er undergiben et op-
højet Væsen. Vi ville oplhje dette ved
en Signelse fra det daglige Liv uden
dog i mindste Maade at være uærbødige.
Den, som tror paa Gud, betragter Na-
turen som en Maskine, der styres af en
intelligent Maskinmester, medens den,
som ikke tror paa Gud, paa-
staar, at Naturen er baade Maskine og Maskin-
mester, med andre Ord en selvregule-
rende Maskine, der ikke har nogen
Maskinmester og heller ikke behøver
nogen.

Naar en intelligent Person betragter
en findrigt indrettet Maskine, ledes han
naturlig til at beundre Bygmesterens
Klogt og vilde ikke paa nogen Maade
antage, at den havde bygget sig selv.
Skulde det vise sig, at Maskinen var
selvstyrende i sin Bevægelse, at den
blot behøvede at sættes i Gang for at
kunne regulere sig selv og udføre det
Arbejde, hvortil den var bestemt, uden
videre Betjening, vilde da Bestueren
slutte, at den havde bygget sig selv,
eller at den tilfældig var bleven til?
Han vilde ikke tilskrive den en saadan
Oprindelse; derimod vilde hans Be-
undring for Bygmesteren blive i høj
Grad forøget og hans Sind blive op-
fyldt med Ærbødighed for den, som
havde givet Udcastet, og for den Klogt,
hvormed det var gennemført.

Den Kjendsgjerning, at Naturen er
saa vel indrettet og saa fuldkomment
reguleret, at den udfører sine Funk-
tioner uden nogen tilhjelplende Ind-
blanding af den styrende Haand, burde

ikke lede Nogen paa den Tanke, at det
foregaar uden nogen Styrelse. Kund-
skab om Naturens smukke, harmoniske
Virksomheder burde snarere fylde Sjælen
med den dybeste Forundring over Sta-
berens eller Bestyrerens Intelligens.
Der er ingen Grund til at tro, at der
ikke eksisterer en Intelligens, der frem-
bragte Virksomheden i Naturen, fordi
den er den menneskelige Intelligens saa
langt overlegen, at denne ikke kan fatte
den. Det vilde være lige saa rimeligt
for en uvidende Person med ringe
Evner at erklære, at et Uhr har dannet
sig selv, fordi han ikke forstaar, hvor-
ledes det er konstrueret, og fordi han
aldrig har set et Uhr blive fabrikeret.

Saa længe en Person stivjindet
holder fast ved den Tro, at Naturen er
den højeste Magt, samt nægter at aner-
kjende nogen højere Magt og ikke vil
tro deres Vidnesbyrd, som have gransket
videre og fundet, at der eksisterer en
altstyrende Magt, indtager han en meget
ufornøftig Stilling. En Person kunde
med lige saa megen Rimelighed paa-
staa, at Byen Paris ikke eksisterer, fordi
han aldrig har set den, som han kunde und-
slaa sig for at undersøge for sig selv
og nægte at tro deres Vidnesbyrd, som
have set den. Dette er just Gudsfor-
nægterens Stilling. Han vil ikke tro
paa et ophøjet Væsen, fordi han ikke
har set det, og han vil ikke tro paa
deres Vidnesbyrd, som have set det.

De samme Fornøftslutninger kunne
anvendes paa dem, som ikke ville tro
paa nyere Aabenbaringer. De ville ikke
tro deres Vidnesbyrd, som have mod-
taget dem, og heller ikke tro deres
Vidnesbyrd, som have undersøgt for sig
selv og ere overbeviste om, at de have
fundet Sted og endnu finde Sted. Den,

som ikke undersøger Religion, og som ingen Kundskab har derom, er ikke skiftet til at bedømme religiøse Lærdomme eller Krav. En uvidende Person's Mening om videnskabelige Principer er værdiløs, og en Vantro's Mening om religiøse Principer er lige saa værdiløs. — (Mill. Star.)

Den 1. Juni 1897.

Tilgiver hverandre.

Følgende er en Del af Matthæus' 6. Kapitel:

„Og naar Du beder, skal Du ikke være som Djenstfolkene; thi de staa gjærne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne anjæs af Menneskene; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn vorte. Men Du, naar Du beder, gaa ind i Dit Kammer og luk Din Dør, og bed til Din Fader, som er i Løndom, og Din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare. Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive hørdte for deres mange Ord. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader ved, hvad I have behov, før I bede ham. Derfor skulle I saaledes bede:

Vor Fader, Du som er i Himlene! helliget vorde Dit Navn; komme Dit Rige; ske Din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden; giv os i Dag vort daglige Brød; forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere; led os ikke ind i Fristelse, men fri os fra det Onde; thi Dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed! Amen.

Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder; men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser“.

De fem Vers, der udgjøre „Fader vor“, danne, naar de læses og forstås i den rigtige Orden, en Indledning til de to Vers, der udtrykke Loben, hvorpaa Tilgivelsen grunder sig. Med andre Ord, naar „Fader vor“ — et af de mest ophøjede Temaer, som nogeninde er nedskrevet, fra Verdens Begyndelse — betragtes i dette Lys, er det en Indledning til Tilgivelsens store Princip og en af Saliggjorelsens Betingelser. Bibelforskere maa være forsigtige angaaende Skriftsteder og ikke utilbørligt fremhæve et Skriftsted overfor et andet, men give hvert af dem sin rette Betydning; det synes imidlertid ikke, at der i en vis Henseende er noget forkert i at betragte „Fader vor“ som en Indledning til det Princip, Jesus fremsatte i de derpaa følgende Vers, efter som han selv fremstiller det saaledes.

Denne Opfattelse forhøjer Principets Vigtighed, og indprenter i Sindet Nødvendigheden af at efterleve det i vor daglige Dmgang med hverandre. De Ord, hvormed Jesus udtrykker denne Lov, vise, at han betragtede den af hederste Vigtighed; thi han siger tydeligt, at dersom vi ikke tilgive Menneskene deres

Overtædelser, vil vor himmelske Fader heller ikke tilgive os, og hvorledes kunne vi uden vore Synders Tilgivelse erholde Plads i hans Rige?

I Kirkens tidlige Dage var det høist nødvendigt, at Elbsterne i deres offentlige Bemærkninger lagde megen Vægt paa Evangeliets første Principer; thi Folket maatte først lære disse. Senere, da Folket begyndte at bosætte sig mellem Bjergene, fremtaldte Omstændighederne, fra Tid til anden, efter som Koloniseringen skred fremad, Religionens timelige, praktiske Træk. Hvad der i Northed kan kaldes Evangeliets første, ligefremme, elementære Principer, er mere end de højere, abstrakte Principer blevet forkyndt for de Hellige. Der er ofte dvælet mere ved de ydre Handlinger end ved Sjælens indre Disciplinering, som maa opnaas for at undertvinge egenlyttige, hovmodige og gjenstridige Tilbøjeligheder.

Men Flertallet af Kirkens ældre Medlemmer have været længe nok i Evangeliets Skole til at give mere Agt paa nogle af de højere og mere abstrakte Principer, end de tilforn have gjort, og intet Princip har i den Retning større Krav paa deres Opmærksomhed end Tilgivelsesloven. I en vis Forstand er den let at efterkomme. Jesus sagde: „Mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let“. Saaledes er det for dem, som besidde Guds Aand; hvad Herren fordrer, er ikke haardt for dem. Men fra det janselige Menneskes Standpunkt er Tilgivelsesloven en af de vanskeligste Love, der findes. Et saadant Menneske har maaske Tro nok til at udstaa Forfølgelse for Evangeliets Skyld, til at udføre en Mission og gjøre de dermed forbundne Opofrelser, til at understøtte Herrens Værk med en gavmild Haand, ja til at skjænte det alle sine jordiske Ejendele og til at udføre Mirakler, og dog er han maaske ikke istand til at undertvinge sine Følelser saaledes, at han af ganske Hjerte kan sige, at han tilgiver endogjaa den, som mest har forurettet ham. Dog maa Enhver, som erholder Faderens Herlighed og indgaar til hans Nærværelse, underkaste sig Guds Lov i den Udstrækning. Ingen af Adams Sønner eller Døtre kunne indgaa til den Herlighed, før deres Hjerter ere rensede fra al Modfølelse og en fuldstændig Tilgivelse udstrækkes til hans eller hendes værste Fjender. Ingen, som nærer Følelser mod sin Broder, kan annamme Guds Riges Herlighed.

Kraften til at tilgive sine Fjender paa den Maade, som Herren fremsatte det, er en ophøjet Egenstøb og kan kun opnaas ved Guds Aands Bistand. Den opnaas ved Bøn og Faste og ved et retskaffent Levnet. Ethvert Menneske, som naar det Maal, kan, naar hans jordiske Lobebane er tilende, møde for Guds Domstol og tillidsfuldt forvente Tilgivelse og de Trofastes og Retkafnes Belønning.

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 14. Maj: Jas. N. Sørensen og Andrew H. Larson fra Washington, Niels F. Swalberg og Fred. J. Fjeldsted fra Gunnison, Utah.

Den 16. Maj: John Werner Lawson, Albert Pettersson, Carl D. Johnson og Carl D. A. Augustson fra Murray, Nels Jensen fra Brigham City, Carl G. Johnson fra Sandy, Utah, og Peter S. Olson fra Mink Creek, Idaho.

Afslutning.

Ældste Eric P. Erickson løses fra at arbejde i Göteborgs Konference.

Ældste Frederick F. C. Danielson løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Begge med Tilladelse til at rejse hjem den 27. Maj 1897.

Disse Brødre have arbejdet trofast i Missionen. Vi ønske dem Herrens Betsignelse, og at de maa finde deres Familier og Venner i bedste Velgaaende ved deres Hjemkomst.

Besikkeligse.

Ældste Jas. N. Sørensen bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne Andrew H. Larson, Carl G. Johnson, Carl D. Johnson og D. A. Augustson bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne Neils F. Swalberg og Albert Pettersson bestikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Ældsterne Fred. J. Fjeldsted og Nels Jensen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældsterne John Werner Lawson og Peter S. Olson bestikkes til at arbejde i Göteborgs Konference.

C. A. Lund,

Præsident over den scandinaviske Mission.

„Den kostelige Perle“.

I det vi henlede vore Læsers Opmærksomhed paa denne Bog, vil en kort Forklaring over dens Oprindelse være passende og tillige fremhæve dens Troværdighed.

Joseph Smith beretter i sit Levnetsløb den 30. Dec. 1835, at de Optegnelser, hvorfra „Den kostelige Perle“ blev oversat, blev fundne i en Katakombe ved Theben i Egypten i Aaret 1831 af en fransk Opdagelsesrejsende ved Navn Antonio Sebolo. Ved sin Død testamenterede han sit Oldfund til sin Søstersøn, Michael H. Chandler, og efter en Række Omstændigheder kom de i hans Besiddelse i April 1833. Han begyndte nu at rejse omkring for at tjene Penge ved at forevise Mumierne og kom den 3. Juli 1835 til Kirtland, Ohio. Ved den Tid havde han aabnet Kisterne og fundet Noget indrullet i samme Slags Linned som Mumierne og indsmurt i samme Slags Veg. Ved Undersøgelse viste det sig at være Papyrushaandskrifter. 2 eller 3 Stykker Papyrus med astronomiske Beregninger, Epitafier (Gravskrifter) o. s. v. blev fundne ved nogle andre Mumier. Angaaende Hr. Chandlers Besøg i Kirtland beretter Joseph Smith Følgende:

„Den 3. Juli 1835 kom Michael H. Chandler til Kirtland for at forevise sine Mumier. Der var 4 menneskelige Figurer tilligemed 2 eller flere Papyrusruller med hieroglyfiske Skrifte tegn og Tegninger“. Senere skriver han:

„Kort efter kjøbte nogle af de Hellige i Kirtland Mumierne og Papyrusrullerne, og jeg med W. W. Phelps og D. Cowderj som Skrivere begyndte at oversætte Skrifteegnene og Hieroglyfkerne. Til vor store Glæde fandt vi, at den ene af Rullerne indeholdt Abrahams Skrivelser, den anden Josephs Skrivelser i Egypten o. s. v. . . . Vi kunne visjeligjen sige, at Herren har begyndt at aabenbare Kundskab og Glæde i Overflodighed“.

„Den kostelige Perle“ er en af Kirkens fire anerkjendte Bøger, og den er derfor aldeles paalidelig. Bogen er udgivet i Salt Lake City, trykt med latinske Typer og udgjør 122 Sider. Vi tro, at dette lille Værk vil være af stor Interesse for de Hellige, og have derfor indført et lille Antal Eksemplarer, som vi tilbyde vore Læsere til en Pris af 1 Kr. 50 Ore pr. Eksemplar.

Uddrag af Korrespondance.

Ombord paa »Circassia«, den 26. April 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Torsdagen den 8. d.s. gif vi ombord paa »Circassia«, og stille og roligt fejlede vi ned ad Glyde Floden. Fredag Morgen kastede vi Anker ved Moville, Irland, hvor Selskabet blev forøget med ca. 150 irske Emigranter; vi vare da 500 Personer ombord. Samme Aften stode vi tilfjøs og mødte Modvind, som tiltog i Styrke fra Dag til Dag en hel Uge, og i 3 Dage rasjede en heftig Orkan, saa at Bølgerne uafbrudt slog over Skibet Nat og Dag . . . Vort Selskab bestaar af 16 Missionærer og 59 Hellige, som Alle nyde et godt Helbred og sende kjærlige Hilsener til Dem, Slægtninge og Venner i Scandinavien.

Deres Broder og Medarbejder for Guds Sag

B. Anderson.

Jovrigt er Brevets Indhold lige som Broder B. C. Christensjens Brev af 23. April, indrykket i „Scandinaviens Stjernes“ sidste Numer.

Red.

Korrespondance.

Aarhus, den 27. April 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Jeg har nu besøgt enhver Gren og ethvert Distrikt i Konferencen og kan saaledes efter Forlangende give Dem en kort Beretning om Tilstanden. Til- lad mig først at takke Dem for de mange gode og faderlige Raad, De gav os i sidste Konference.

J Vinterens Løb har den største Opvækkelse været i Silkeborg Gren.

J Simmelkjær og Kjølvraa mødte Præs- terne meget bitre; Møderne bleve be- kjendtgjorte vidt og bredt af Folk selv; langvejsfra kom de kjørende, og Gaar- den blev fyldt med Vogne og Stuerne med nysgjerrige Tilhørere; ca. 150 til 200 vare tilstede. Præssterne strede mod Sandheden, men Evangeliets Sød blev saaet, og vi maa overlade Bæksten til Herren, som ene kan give den. J Tullstrup og Omegn er ligeledes stor Opvækkelse; der har været afholdt mange

gode Møder, og en Del af den Fordom, som eksisterer mod os som et Folk, er borte. I Silkeborg-Grenens Hovedkvarter have vi afholdt flere gode Møder og hver Gang lejet en stor Sal omtrent midt i Byen; af Tilhørere har der været fra ca. 100 til 250. En Seminarielærer Mortensen var stærkt interesseret i at overvære vore Møder i Begyndelsen for at diskutere og om muligt gøre os og den Lære, vi have den Ære at forkynde, til Skamme; men Herren var med sine ringe Tjenere, og Hr. Mortensens Modstand var til Evangeliets Fremme. Vor næste Modstander her var Hr. Pastor Lind, en Tilhænger af den indre Mission. Han troede, at han kunde give Mormonismen dens Banesaar med de gamle opslidte Historier, da han jo har været i Amerika, men ogsaa dette Angreb mislykkedes; det tjente kun til at bringe Mange til Eftertanke og til at besøge vore Møder. Denne Gren er nu og for en Del oprettet af Brødrene Siggard og Wing, som have arbejdet meget nidkjært og brugt mange Midler til Fremstydelse af Herrens Gjerning.

I Aarhus, Randers, Odense og Esbjerg, der ere Hovedkvarterer for Grenene af samme Navne, holdes Møder hver Uge, hvilke besøges af nogle saa Fremmede, og da der i disse Byer stadig lejes Lokaler, have vi ikke lejet store Lokaler ved nogen som helst Lejlighed, undtagen i Esbjerg, hvor en stor Sal har været lejet 2 Gange. De, Br. Lund, var der den sidste Gang. Til Søstendens Ros i Esbjerg maa det siges, at de have anset det som en Ære at betale Udgifterne ved ovennævnte Møder. At leje større Lokaler, især i Byer, hvor Evangeliet ikke har været forkyndt af vore Missionærer i flere Aar, er efter vor Mening en af de bedste Maader at sprede Sandheden

paa, og vi finde ingenlunde, at Interessen for Evangeliet er i Aftagende; tværtimod; den tiltager snarere, endogsaa blandt den i Samsundet bedre stillede Klasse. Meget er udrettet i Vinter for at gjøre Sandheden mere tilgængelig for Offentligheden; vi have fundet Mange, som have troet, at der ingen Mormon-Missionærer ere i Danmark. I Uvindelighed frygter jeg for, at vi ikke saa vore Møder tilstrækkeligt bekendtgjorte. Som De vil se af Aviserne, have vi ogsaa været i Grenaa, hvor vi lejede „Hotel Skandinaviens“ store Sal; men Borgermesteren forbød Mormonerne at prædike i Grenaa. Vi kom derfor ikke til at prædike paa Hotellet, fordi Værten ikke vilde tillade det paa Grund af Politiets Forbud; saa afholdt vi kun 2 gode Møder et andet Sted i Byen; men om Herren tillader det, ville vi søge at komme til at prædike Evangeliet paa et af Hotelterne i Grenaa. De vil ogsaa se, at vi skrev en Artikel, som vi anmodede begge Byens Aviser om at optage; det gjorde de imidlertid ikke, hvad vi heller ikke ventede, men naar man sigter efter Maanen, kan man somme Tider ramme Hæstoppene, og saaledes gik det i dette Tilfælde. Vi have bragt Borgermesterens Lovovergreb frem for Offentligheden, endogsaa over vor Forventning.

Brødrene her i Konferencen arbejde nidkjært for Herrens Gjerning, og meget Godt er udført i Løbet af Vinteren; men mere kan endnu gøres, og her er Brug for flere gode og nidkjære Missionærer, som have Hælbred og Tro til at udføre Pionerarbejde i Missionen.

Maa Herren velsigne Dem, Br. Lund, i Udførelsen af Deres ansvarfulde Pligter, saa vel som alle Væbsterne, der ere udsendte med Fredens Budskab, ønske Deres ringe Broder i Herren. Andrew A. Bjørn.

Den advarende Røst.

Trods det store Antal Missionærer, som hvert Aar bliver udsendt, vil det efter den menneskelige Dømmekraft vare længe, før alle Jordens Indbyggere høre Evangeliets Budskab. Der siges, at det tog næsten et Tusind Aar at indføre Kristendommen i Europa; men de Tidens Forbindelsesmidler stode ogjaa langt tilbage for vor Tids. Vi kunne meddele Nyheder til hele den civiliserede Verden i Løbet af mindre end 24 Timer. For to Tusinde Aar tilbage, ja langt nærmere den nyere Tid, kunde dette med de dengang eksisterende Forbindelsesmidler næppe udføres i en Menneskealder. De mekaniske Hjælpemidler til Evangeliets Udbredelse ere derfor meget, meget bedre i denne Slægt end tilforn. Derjom Folkets Hjerter vare beredte for Budskabet, kunde Evangeliet blive bragt til dem i en forholdsvis kort Tid, efterjom Besorbringelsesmidlerne ere jaa fordelagtige.

Derjom det sande Evangelium, der forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, blev populært i Verden, vilde det ikke blive besværligt at fremjætte dets Lærdomme for Folket. Dagbladene, som altid ere rede til at meddele Folket de Nyheder, der interessere det, vilde med Beredvillighed offentliggjøre Budskabet paa Grund af det Bisald, de derved vilde vinde; men det sande Evangelium er ikke populært i Verden og vil maa- ske heller ikke blive det, jaa længe den Onde har Indflydelse over Menneskenes Børns Hjerter.

Skjønt dette er Stillingen, behøve vore Missionærer paa ingen Maade at føle sig modsaldne i deres Pligters Udførelse. Herren har andre Midler, hvormed han kan røre ved Menneskenes Børns Hjerter, og naar hans Tjenere

ere trofaste i deres Arbejde og bruge alle lovlige og retmæssige Midler, der staa til deres Raadighed, for at advare Folket, ere deres Pligter udførte. Naar de ere ydmyge og stedse søge hans Aands Vejledning, ville de blive ledede til de Oprigtige og være i Stand til at kjende dem blandt Mængden, hvormed de komme i Berøring, og de, som oprigtigt søge efter Sandheden, ville ved samme Aand blive ledede til dem, som besidde Sandheden.

Det maa erindres, at Herren ikke alene holder sine Tjenere ansvarlige for en trofast Udførelse af deres Pligter, men han kræver ogjaa Folket til Ansvar for deres Gjeringer efter det Lyd, de besidde, jaa vel som efter det, der bliver dem tilbudt. Den kristne Verden, som tror paa Bibelen, er derfor under Fordømmelse, derjom den ikke efterlever de Lærdomme, Bibelen indeholder. Herrens Ord ere tydeligt fremjætte i denne hellige Bog. Han har befalet Menneskene at søge først Guds Rige og dets Retlærdighed og har givet dem den Forjættelse: „Beder, og I skulle jaa, søger, og I skulle finde, banker, og der skal oplades for Eder“. Han har ogsaa lovet, „at derjom Noget vil gjøre hans (Faderens) Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud“. Ligeledes siger Apostelen Jakob: „Derjom Noget af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, jaa skal den gives ham“. Disse Raad og Forjættelser ere tydeligt fremjætte i Skriften, og derjom de, der bekjende at tro paa den, ikke have tilstrækkelig Tro til at følge disse Formaninger, maa Skylden hvile paa dem selv, derjom de dø uden at høre Evangeliet, der bliver forkyndt i deres

Midte. Som Bevis for, at Herren fordrer, at hans Børn skulle søge efter Lyset, dersom de ønske at besidde det, behøve vi blot at henvise til den Kjendsgjerning, at alle de Aabenbaringer, som Profeten Joseph Smith modtog, bleve modtagne som Svar paa indtrængende Spørgsmaal. Herren paatvang ham ikke Aabenbaring, og han modtog kun Lys, fordi han søgte det. Da Jesus aabenbarede sig for sine Disciple paa det vestlige Kontinent, befalede han dem at nedskrive visse Ting, som han aabenbarede for dem, for at det kunde blive bevaret i Optegnelserne, og for at hans Ord kunde blive nedskrevne. Han befalede dette, fordi han ikke forventede, at hans Disciple i Jerusalem vilde faa den samme Kundskab meddelt, da de ikke søgte Faderen derom. Dette beviser, at de, som søge himmelsk Kundskab, maa bede Faderen derom. De maa stole paa Herrens Forjættelser, at han vil belønne dem, som søge ham.

Herrens Ord er meget passende lignet ved et tværgaet Sværd, som skjærer til begge Sider. Det vil fordømme dem, som annamme det, dersom de ikke lære det til Andre, og det vil fordømme dem, som høre det, dersom de ikke adlyde det.

Eldesterne, som arbejde i Missionen, have ingen Grund til at føle sig mismodige, fordi de møde Hindringer paa deres Vej. De kunne være forvisjede om, at naar de med Flid efter bedste Evne søge at forkynde Evangeliet, vil Herren varetage Følgerne. Efter som han har givet Menneskene deres Handlefrihed, vil han ikke tvinge dem til at adlyde Evangeliets Budskab, og han fordrer heller ikke, at hans Tjenere skulle benytte andre end passende og retmæssige Midler for at bringe Evangeliet til Folkets Kundskab.

Missionærerne have Ret til at bruge — og det forventes af dem, at de bruge — deres bedste Kløgt og Evner for at komme i Berørelse med Folket paa en sømmelig og antagelig Maade; dette er deres Pligt. De maa ikke tro, at de udføre deres hele Pligt ved at holde Møder i Lokaler og paa Gaderne. De skulle søge at blive bekendte med Folket og vinde Venner paa alle Steder, gaa fra Hus til Hus og tale med Alle, som ville imødekomme dem, forelægge dem Evangeliets Principer, samt uddele og anbefale Skrifter til Gjennemlæsning. Naar Missionærerne trofast udføre disse Pligter, udføre de Alt, hvad der kan forlanges. — (Mill. Star.)

Guds Befalinger ere givne i en viis Hensigt.

I A mindelighed indrømmer man, at Sabbaten som Hviledag gavner Mennesket. De, som ikke bekjende nogen Religion, paaskjønne ikke dens Gavn i aandelig Henseende, men de erkjende, at den er gavnlig for Helbredet. Intelligente Folk ere i A mindelighed overbeviste om, at en Dags ugentlig Hvile er gavnlig for den fysiske Natur. Det er vel demonstreret, at en Person, som

hviler hver syvende Dag, kan udrette mere, baade fysisk og intellektuelt, i samme Tid, end han kan, dersom han ikke hviler paa Sabbaten, men arbejder uafbrudt. Guds vise Foranstaltning ved at bestikke hver syvende Dag til Hvile er let at indse og finder derfor udstrakt Anerkjendelse.

Alle Guds Befalinger have en ligejaa viis Hensigt som denne. Alt, hvad

Herren fordrer af sine Børn, er til deres eget Gavn. Han befaler dem aldrig at annamme en Ordinance eller udføre en Gjerning uden en vis Hensigt og for at bringe dem en Velsignelse.

De fleste Menneſter kjende endnu ikke Nytten af Herrens Befalinger, fordi de ikke adlyde dem, og det er umuligt at drage Nytte af dem uden at efterkomme dem. I de fleste kristne Lande er Sabbaten paabudt ved Lov, og det er befalet Jndbyggerne at hvile fra deres Arbejde den Dag; hvadenten de højtideligholde den paa den rette Maade eller ikke, drage de tildeels Nytte deraf, og deres syſtiske Natur høſter Fordelen. De, ſom have efterkommet andre af Herrens Raad og Formaninger, kunne bevidne deres Nytte. Naar de for Ekſempel adlyde Viſdomsordet, er-

fare de, at Herrens Hensigt dermed ikke er at berøbe dem nogen af Livets Goder, men at forøge og forlænge Menneſkets Lykſalighed. De erfare, at ved at leve et moralsk Levnet og afholde ſig fra upaſſende Føde nyde de et bedre Helbred og ſelvfølgelig et lykkeligere Liv. De erfare ligeledes ved at betale deres Tiende, at de ikke miſte nogen af Livets Bekvemmeligheder, ſom de i modsat Fald kunne nyde; tvertimod, Livets Goder forøges omkring dem ved at viſe Udydighed mod denne Befaling.

Saaledes forholder det ſig med alle Guds Befalinger; enhver gavner Menneſket, naar det efterkommer den i Oprigtighed. De, ſom ikke efterkomme hans Befalinger, forſtaa ikke, at de ere ſaa gavnlige; men derſom de vilde adlyde dem, vilde de blive overbeviste derom. — (Mill. Star.)

Skriften modſiger ikke ſig ſelv.

Nogle, ſom ikke forſtaa den hellige Skrift, paaftaa, at den, ſærlig det ny Testamente, modſiger ſig ſelv, at de deri fremsatte Lærdomme ere indbyrdes modſtridende. Vore Miſſionærer møde undertiden religiøſe Lærere, ſom paaftaa, at Menneſtene kunne blive frelſte ved Troen alene, og at det er unødvendigt at efterkomme Evangeliets hdre Ordinanſer. Naar vore Uldſter overfor ſaadanne Lærere fremsætte Jeſu og Apoſtlenes Lærdomme om Daabens Nødvendighed for at blive frelſt, forjvare de deres Fdeer med Jeſu Ord: „Thi ſaa har Gud elſket Verden, at han har givet ſin Søn den eenbaarne, at hver den, ſom tror paa ham, ikke ſkal fortabes, men have et evigt Liv“. De henviſe ligeledes til andre Skriftsteder, hvor der ſiges, at Menneſtene blive retſærdiggjorte ved Troen og

frelſte af Naade. De paaftaa, at der er flere Skriftsteder, ſom erklære, at Frelſe kan erholdes ved Naade formedelt Tro, end der er, ſom erklære, at Gjerninger ere nødvendige. Da dette er Tilfældet, foretrække de at holde ſig til de Skriftsteder, der iſølge deres Opfattelse lære, at kun Troen er nødvendig til Frelſe, og forkaſte Læren om Gjerningerne; men læg nøje Mærke til, at Bibelen lærer ikke, at Gjerninger ere unødvendige til Frelſe. Der ſtaa ingen Steder i den hellige Skrift, at Menneſket kan blive frelſt ved Tro alene. Der er ſølgelig ingen Modſigelse angaaende Læren om Tro og Gjerninger. Naar Troen alene nævnes, ere de andre Principer altid underforſtaaede og indbefattede; thi det er umuligt at adſtille dem. Den levende, virkende Tro er en Kraft til Salig-

gjørelse og kan ikke eksistere i en abstrakt Forstand; den kan ikke stilles fra Udydighed og Mistet om at udføre, hvad der er nødvendigt for at opnaa Frelse. Passiv Tro eller Sindets blotte Tilbøjelighed til at tilstaa en Kjendsgjerning, tilstaa, at der er en Gud og Forløser, er for nær beslægtet med den Tro, som Apostelen Jakob siger, at Djævelene have. (Jak. 2, 19.) De tro, at Kristus lever, men den Tro kan ikke frelse dem. Den eneste Maade, hvorpaa et Menneske kan vise, at det virke-

lig besidder en levende Tro paa Gud og hans Søn Jesus, er ved at efterkomme Herrens Befalinger. Den, som siger, at han tror paa Gud, men nægter at adlyde hans Befalinger, modsiges sig selv paa den mest umiskjendelige Maade; hans Gjæringer bevise ufejlsbarligt, at hans Ord ikke ere sande. Det er umuligt at tro, at Frelse kan erholdes ved Jesus Kristus og paa samme Tid tro, at det er unødvendigt at modtage de Ordinanjer, som han siger ere nødvendige for at opnaa Frelse.

Dødsfald.

Karen Halvorsen, født 1811 i Næs, Hedemarken, Norge. Hun annammede Evangeliet i Kristiania 1864, emigrerede til Utah 1886 og døde som en trofast Hellig i Spring City, Utah, den 3. Marts 1897.

Ole Pedersen, født i Sengeløse, Kjøbenhavns Amt, Danmark, den 3. September 1818, annammede Evangeliet 1851, emigrerede til Utah 1860 og døde i Big Cottonwood den 5. Marts 1897. Han var en af de første, der annammede Evangeliet i Danmark, og havde gjort mange Opjærelser for Herrens Værk.

Ane Christine Sørensen, født i Nønge, Sjælland, den 10. Maj 1822, annammede Evangeliet i April 1859, emigrerede til Utah 1864 og døde efter 15 Aars Sygdom i Liberty, Bear Lake County, Idaho, den 7. Marts 1897.

Ane Poulsen, født i Jylland, Danmark, den 2. Marts 1802, annammede Evangeliet 1855, emigrerede til Amerika 1856 og ankom til Utah 1859, hvor hun blev gift med Lars Poulsen, som afgik ved Døden for flere Aar siden. Hun døde i Ephraim, Utah, den 12. Februar 1897 og blev saaledes næsten 95 Aar gammel; men hun var aandskrift til det Sidste. Blandt hendes Sykler i de senere Aar fortjener at nævnes et Par haandstrikkede Strømper, som forevistes paa Udstillingen i Chicago 1893. Hun døde fuld af Tro og henjov i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kristi Opstandelse	257	„Den kostelige Perle“	266
Kun een Daab	260	Uddrag af Korrespondance	267
At fornægte Gud er fornødtstridigt	263	Korrespondance	267
Red. Bem.:		Den advarende Røst	269
Tilgiver hverandre	264	Guds Befalinger ere givne i en	
Ankomst	265	viis Hensigt	270
Afløsning	266	Skriften modsiges ikke sig selv	271
Bestikkelse	266	Dødsfald	272

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. C. Borching** (B. Peterjen).

1897.